

Bourgeois Louis, Genf, 1551. (1510—1569.)

1. Mint a szép hí-ves pa-tak-ra A szar-vas kí-
Lel-kem úgy ó-hajt U-ram-ra, És hoz-zá fo-

ván-ko-zik, Te-hoz-zád, én Is-te-nem,
hász-ko-dik;

Szom-ju-ho-zik én lel-kem, Va-jon szí-ned

e-le-id-ben Mi-kor ju-tok é-lő Is-ten?

2. Könnyhullatásim énnékem / Kenyerem éjjel-nappal, / Midőn azt kérdik éntőlem: / Hol Istened, kit vártál? / Ezen lelkem kiontom, / És házadat óhajtom, / Hol a hívek seregében / Örvendek szép éneklésben.

3. Én lelkem, mire csüggedsz el? / Mit kesergesz ennyire? / Bizzál Istenben, nem hágy el, / Kiben örvendek végre, / Midőn hozzám orcáját, / Nyújtja szabadítását; / O! én kegyelmes Istenem, / Mely igen kesereg lelkem!

4. Sebessége árvizednek, / És a nagy zúgó habok / Én rajtam összeütköznek, / Mégis hozzád óhajtok; / Mert úgy megtartasz nappal, / Hogy éjjel vigassággal / Dicséreteket éneklek / Néked, erős őrizőmnek.

5. Mondván: Isten, én köszálam, / Mire felejtesz így el? / Ellenségim vannak rajtam, / Gyászban járok veszéllyel. / Mert az ő hamis nyelvek / Csontjaimban megsértnek, / Mert így bosszantnak ellened: / Lássuk, hol vagyon Istened?

6. Én lelkem, mire csüggedsz el? / Mit kesergesz ennyire? / Bizzál Istenben s nem hágy el, / Kiben örvendek végre. / Ki nekem szemlátomást / Nyújt kedves szabadulást, / Nyilván megmutatja nekem, / Hogy csak ő az én Istenem.

Béza Theodore (1519—1605.), Szenczi Molnár Albert (1574—1634.)